



...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.064/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a képviselő1 (Cím13.; ügyintéző: dr. Balázs Ildikó kamarai jogtanácsos) által képviselt **Felperes1** (Cím2.) **felperesnek**, Lisoczki László egy. dandártábornok által képviselt **Alperes1** (Cím1.) **alperes** ellen, szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 15.M.71.500/2020/31. számú ítélete ellen, a felperes 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A perben felmerült 1.064.164 (egymillió-hatvannégyezer-százhatvannégy) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2013. január 1. napjával állt az alperes alkalmazásában hivatásos szolgálati jogviszonyban, objektumőr II. beosztásban, főtörzsőrmesteri rendfokozattal.

[2] A felperessel szemben az hivatal1 Hivatal a Hatóság1 szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. (Nbtv.) alapján Hatóság1 ellenőrzés felülvizsgálati eljárást folytatott le.

[3] Az hivatal1 Hivatal megküldte a felperes Hatóság1 felülvizsgálati eljárása során készített szakvéleményt, mely a következőket tartalmazta: „Az 1995. évi CXXV. törvény 71/C. § (6) bekezdésének megfelelően az ellenőrzés befejezéséről, valamint a biztonsági szakvéleményben foglaltakról a kezdeményező tájékoztatja az ellenőrzött személyt. A minősített adatot tartalmazó biztonsági szakvéleményben foglaltakat az ellenőrzött személy, a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény rendelkezései szerint ismerheti meg. Kérem, hogy az 1995. évi CXXV. törvény 71. § (4-5) bekezdésében biztosított mérlegelési lehetőség alapján hozott döntésről tájékoztatni szíveskedjen”.

[4] Az Alperes1 parancsnoka 2016. április 1-jén egy megbeszélés keretében, név1 humán-igazgatási osztályvezető, valamint név2 parancsnok-helyettes jelenlétében tájékoztatta felperest arról, hogy a Hatóság1 felülvizsgálati ellenőrzése befejeződött, és a biztonsági szakvélemény szerint vele szemben kockázati tényező merült fel. Közölte felperessel, hogy tovább-foglalkoztatásához a szerv1 elnök nem járult hozzá, ezért a jogviszonyát meg kell szüntetni. A felperes részére a beszélgetés során átadásra került az Alperes1 parancsnokának 2016. április 1-jén kelt tájékoztató levele, amely szintén azt tartalmazta, hogy vele szemben kockázati tényező merült fel.

[5] Ezen megbeszélés alkalmával átadásra került az Alperes1 Parancsnokának szám2 számú személyi állományra vonatkozó parancsa, a felperes szolgálati jogviszonyának megszüntetéséről.

[6] A parancs szerint a felperes szolgálati viszonya a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (Hszt.) 330. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Hszt. 87. § (4) bekezdés b) pontjára került megszüntetésre. Az indoklás szerint a felperes vonatkozásában Hatóság1 kockázatot állapítottak meg, és a Hatóság1 törvény által arra feljogosított személy a jogviszony fenntartását nem hagyta jóvá.

[7] A szolgálati viszony megszüntetéséről szóló parancs tartalmazta a jogorvoslati tájékoztatást, miszerint „A fenti intézkedés ellen a Hszt. 267. § (1) és (3) bekezdése alapján a munkáltatói intézkedés közlésétől számított 15 napon belül a döntést hozó előljáró parancsnokhoz beterjesztett szolgálati panasszal élhet. A szolgálati panasz elutasítása esetén a Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontja értelmében 30 napon belül keresettel fordulhat a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.”

[8] A felperes a jogorvoslati lehetőségről szóbeli tájékoztatást is kapott név1 részéről, melyet le is jegyzetelhetett. E körben pedig kérdése nem volt.

[9] A felperes a 2016. április 15-én kelt szolgálati panaszában kérte a szolgálati jogviszonyát megszüntető parancs hatályon kívül helyezését, valamint, hogy a parancsnok adjon tájékoztatást a Hatóság1 ellenőrzés és felülvizsgálat megállapításáról „a jogorvoslati lehetőség igénybevételére is kiterjedően”. A felperes a szolgálati panaszában kifogásolta, nem kapott tájékoztatást a kockázati tényező megállapítás alapját képező állításokról és a jogorvoslati jogáról való tájékoztatása sem történt meg a tájékoztatóban.

[10] Az szerv1 elnöke a 2016. június 13-án kelt, szám5 számú határozatával a felperes szolgálati panaszát elutasította.

[11] A határozat indokolása szerint a Hatóság1 Hatóság megtiltotta, hogy a felülvizsgálat konkrét megállapításairól a felperest tájékoztassák. Ennek következtében a felperes által vélelmezett, a felmentés mögött meghúzódó állítólagos indokokra sem lehetett kitérni. A jogorvoslati jogról való tájékoztatás kapcsán a határozat megjegyezte, miszerint a szám2 számú parancs felperes részére történő átadására az alperes1 részéről bizottság előtt került sor, melynek kapcsán a felperes tájékoztatása is megtörtént az Nbtv. 72/D. §-a szerinti. A határozat indokolása szerint a szolgálati jogviszony megszüntetése objektív okokból történt a Hszt. 330. § (1) bekezdése, mint különös rendelkezés alapján.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[12] A felperes a keresetében az szerv1 elnöke szám1 számú határozatának hatályon kívül helyezését, valamint annak megállapítását kérte, hogy az Alperes1 parancsnokának szám2 számú szolgálati jogviszonyt megszüntető határozata jogellenes, és a felperes szolgálati jogviszonya az alperesnél a Hszt. 271. § (4) bekezdése alapján a bírósági határozat jogerőre emelkedésének napjával szűnik meg. Kérte alperes kötelezését 2016. április 1-jétől 2019. július 29-ig terjedő időszakra, elmaradt illetmény címén 11.392.229 forint, cafetéria címén 749.727 forint, végkielégítés címén háromhavi illetmény, azaz 1.160.100 forint, valamint késedelmi kamat megfizetésére kötelezését.

[13] A felperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a határozat indokolása hiányos, nem tartalmazza a megszüntetéshez vezető körülményeket, azok okszerűségét, az indokolásból annak okszerűsége, valósága és világossága nem állapítható meg. Állítása szerint a jogviszonyt megszüntető határozat nem felel meg az Alperes1 hivatásos állományát érintő osztály neve2 tárgyú szabályokról szóló 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 20.§-ában foglaltaknak. A határozat csupán a Hatóság1 kockázat megállapítására hivatkozott, de konkrét körülmény nem került megjelölésre. Álláspontja szerint az hivatal1 Hivatal tájékoztató levele nem tartalmazta, hogy semmit nem lehet közölni a szakvéleményből, csak azt, hogy a minősített adatok nem közölhetőek, viszont konkrétan hivatkozott az Nbtv. 71/C. § (6) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségre.

[14] Előadta, hogy az alperes nem tartotta be a Hszt. és az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet rendelkezéseit a jogviszony megszüntetésével kapcsolatban, azaz nem közölte a konkrét felmentési körülményeket, nem adott írásbeli jogorvoslati kioktatást.

[15] A felperes másodlagosan hivatkozott arra, hogy az alperes az egyenlő bánásmódot megsértette.

[16] E körben előadta, hogy védett tulajdonságát a 2003. évi CXXV. törvény (Ebkty.) 8. § s) pontjában szereplő érdekképviselőhöz való tartozásában jelölte meg. Az egyenlő bánásmód megsértése körében hivatkozott továbbá arra, hogy alperes a szükséges jogorvoslati kioktatást nem adta meg a részére, továbbá nem terjesztette fel felperes panaszát a miniszterhez.

[17] Hivatkozott arra, hogy a munkaidőrendje hivatali munkarendre változott, azaz az alperes hátrányosan meg különböztette a munkaidő beosztása terén, majd ehhez hozzájárult a munkaviszonyának megszüntetése ismeretlen okból.

[18] Harmadlagosan a felperes joggal való visszaélésre hivatkozott, figyelemmel arra, hogy nem tájékoztatta megfelelően a jogorvoslati lehetőségekről és nem adott alkalmat arra, hogy az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 20. § (3) bekezdésében foglaltak érvényesülhessenek.

[19] Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

[20] Előadta, hogy a biztonsági szakvélemény nem nyilvános, „minősített adat”, az adott gazda maga az hivatali Hivatal. A szakvélemény kifejezetten megtiltotta, hogy felperes részére a szakvéleményt átadják, annak tartalmát közöljék vele, kizárólag a kockázati tényező felmerülésének ténye volt közölhető a felperessel.

[21] Az alperes arra hivatkozott, hogy a jogorvoslati jogról való tájékoztatás azért nem az Nbtv. 71/C. § (1) bekezdésében foglaltak szerint történt, mert az Nbtv. 71. § (2) bekezdése alapján a Hatóság1 szakvélemény szó szerint kimondta, hogy „az ellenőrzött személy kizárólag a kockázati tényező megállapításáról kaphat tájékoztatást”. Alperes előadta, hogy a felperes a szakvéleménnyel szembeni jogorvoslati lehetőségéről tudomással bírt, hiszen 2016. április 15-én benyújtott szolgálati panasza is a pontos jogszabályhelyre hivatkozással szövegszerűen értelmezte az Nbtv. 72/D. § (1) bekezdését.

[22] A felperes szolgálati viszonya 2016. április 1-jén szűnt meg, így mind a Hszt. 267. § (3) bekezdése szerinti szolgálati panasz benyújtására, mind az Nbtv. 72/D. § (1) bekezdése szerinti jogorvoslatra 15 nap állt rendelkezésre. Perbeli esetben tehát 2016. április 18-ig lett volna lehetősége felperesnek a Hatóság1 ellenőrzéssel szemben panasz benyújtására. A felperes képviseleti joggal rendelkezett 2016. április 8-án. A megadott határidőn belül mégsem nyújtott be panaszt a Hatóság1 szakvéleménnyel kapcsolatban. A felperes tehát szándékosan nem élt a panasz lehetőségével, mivel joggal volt feltételezhető, hogy az hivatal1 Hivatal megállapításai a jogorvoslati eljárásban is megállták volna a helyüket.

[23] Az egyenlő bánásmód követelményével kapcsolatban az alperes határozottan úgy nyilatkozott, hogy nem volt tudomása a felperes szakszervezeti tagságáról.

[24] A munkarend vonatkozásában az alperes előadta, hogy objektumőr II. beosztásban dolgozó hivatásosok közül 2016. január hónapban 10 fő, 2016. február 28-ig további 8 fő teljesített hivatali munkaidőben szolgálatot. Hivatkozott arra, hogy a felperessel egyezően mások is kijelölés alapján, a szolgálat érdekében kerültek át nappali munkarendbe.

[25] Az alperes hivatkozott arra, hogy a jogviszony megszüntetése, a kockázati tényező fennállása és a szerv1 elnök döntése a munkáltató szempontjából külső objektív körülmények, amelyekre a munkáltatónak nem volt befolyása. Hiányzott tehát a hátrány okozására irányuló, a munkáltató szabad akaratán alapuló döntés.

Az elsőfokú bíróság határozata

[26] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 430.000 forint első-, és másodfokú perköltséget.

[27] Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelem kapcsán, a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem találta megalapozottnak a felperes azon hivatkozását, hogy a felmentés indokolása hiányos. A felmentés indokolásából annak oka, indoka világosan megállapítható volt, a megjelölt indok valósága jogszerűen képezte a jogviszony megszüntetését.

[28] Az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban az alábbiakat állapította meg:

[29] Az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy a Hszt. 1. számú melléklete szerint a munkáltató nem vezethet nyilvántartást, tehát nem kezelhet adatot a dolgozók érdekképviseleti hovatartozásáról.

[30] A Hszt. 1. számú melléklete sorolja fel a személyügyi nyilvántartás adatkörét, melyek között a szakszervezethez tartozás nem szerepel. A munkavállaló szakszervezeti tagsága, hovatartozása olyan személyhez fűződő lényeges adat, amelyről a munkáltató nyilvántartást nem vezethet. A felperes állította, hogy az alperes a szakszervezetl által, a szakszervezeti tagoknak, a munkáltató által megküldött levelekből is megállapíthatta a szakszervezeti tagságát. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes a felperes ellen folyamatban volt büntetőeljárásból, és a szintén folyamatban volt szabálysértési eljárásból is tudomást szerzett arról, hogy a felperest a szakszervezet által megbízott ügyvéd képviseli, a felperes a szakszervezetnek adott meghatalmazást a képviselőre, tehát szakszervezeti tag.

[31] Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a felperes fenti állításait, mivel az általa hivatkozott iratokból nem volt megállapítható, hogy az alperes tudomást szerezhetett a felperes szakszervezeti tagságáról. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes sikerrel bizonyította, hogy nem tudott a felperes szakszervezeti tagságáról, ezzel szemben a felperes nem tudta a saját tényállításait bizonyítani.

[32] A munkarend vonatkozásában az elsőfokú bíróság bizonyítottnak találta, hogy a felperessel együtt mindösszesen 6 fő került át nappali (hivatali) munkarendbe 2016. januárjától, mely tény alátámasztja, hogy a munkarend változásokra szolgálati érdekből került sor. Az alperesi adatszolgáltatás alapján a felperes sem vitatta, hogy már 2015. szeptemberében is voltak hivatali munkarendben dolgozó objektumőr II. beosztású személyek (5 fő) és 2016. januártól ez a létszám további 6 fővel bővült.

[33] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nappali munkarendbe való kijelölése, valamint később, a szolgálati viszonyának a megszüntetése között semmilyen oksági összefüggés nincs. A jogviszony megszüntetés valódi indoka nem a felperes szakszervezeti tagsága volt, hanem az, hogy vele szemben Hatóság1 kockázatot állapítottak meg.

[34] Az elsőfokú bíróság az hivatal1 Hivatal által megküldött iratok, és a bíróság megkeresésére küldött válaszlevél tartalma, valamint a meghallgatott tanúk vallomása alapján bizonyítottnak találta, hogy az alperes nem adhatott tájékoztatást a felperesnek a biztonsági kockázat mibenlétéről, a Hatóság1 szakvélemény megállapításairól. Ezt igazolja az hivatal1 Hivatal 2016. március 25-én kelt szám6 számú „átirata”, továbbá az hivatal1 Hivatal bírósági megkeresésre adott 2019. április 23-án kelt válasza, miszerint „A Hatóság1 Szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény 71/C. § (2) bekezdése alapján felhívom figyelmét, hogy a szakvélemény tartalmáról a Hatóság1 ellenőrzés alá vont személy nem tájékoztatható, illetve

azt a minősített védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény 13.§ (5) bekezdése alapján kizárólag a bíró ismerheti meg.”

[35] A harmadlagos kereseti kérelem kapcsán, a joggal való visszaélés körében a felperesen volt a bizonyítási teher. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy semmi nem utalt arra, hogy az alperes szándékosan arra törekedett volna, hogy a felperes jogorvoslati jogát korlátozza. Utasításra járt el, amikor a Hatóság1 szakvéleményt – így a jogszabály szerint az abban lévő jogorvoslati tájékoztatást – sem közölhette a felperessel. A felperes tehát az Nbtv. 72/C. §-a szerinti jogorvoslati jogáról nem szerezhette tudomást magából a szakvéleményből. Az elsőfokú bíróság a perben meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a felperes részére felolvasásra került a jogorvoslati tájékoztatás. A felperes ezt követően lehetőséget kapott arra, hogy az erről szóló tájékoztatást tartalmát lejegyezhesse. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a tájékoztatás tartalmazta a jogorvoslat lehetőségéről való tájékoztatást, a Hatóság1 szakvéleményben rögzített kockázati tényezővel szemben tartalmazta pontos jogszabályhely megjelölését, azt, hogy a jogorvoslatot panasz formájában lehet benyújtani és azt, hogy milyen úton kinek lehet benyújtani a jogorvoslatot. A felperes akár a szolgálati panaszt megelőzően, akár azzal egyidejűleg az Nbtv. 72/D.§ (1) bekezdésére hivatkozással jogorvoslattal szemben panasszal élhetett volna, ám ezt nem tette. Ez saját döntése volt, nem pedig az alperes írásbeli tájékoztatása hiányának, vagy az Nbtv. 71/C.§ (1) bekezdése szerinti tájékoztatás elmaradásának a következménye.

[36] Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a felperes azon állítását, miszerint az Alperes1 parancsnoka olyan tartamú előterjesztést tett az szerv1 Elnöke felé, hogy a felperes jogviszonyának fenntartását nem javasolja. A felterjesztés vonatkozásában nem szerepelt az Alperes1 parancsnokának mérlegelése, véleménye, a parancsnok csupán Hszt. 330.§ (1) bekezdésére, és az Nbtv. 71. § (2/b) és 71. § (4) bekezdésére hivatkozással kérte a szerv1 elnök döntését.

tanú5 tanú meghallgatása alkalmával előadta, hogy nem mérlegelte a felperes jogviszonyának fenntartását, mivel e körben mérlegelési jogköre nem volt. A törvény alapján az szerv1 Elnöke mérlegelhetett és dönthetett, így véleménynyilvánítás nélkül terjeszthette fel a szerv1 elnöknek a döntéshozatalra a kérdést.

[37] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperes arra való hivatkozását sem, hogy az alperes jogellenesen járt el, mert nem tett eleget az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 47. § (7) bekezdésében foglaltaknak, azaz nem a tartalma alapján bírálta el a felperes szolgálati panaszát, illetve a panaszt nem tette át a hatáskörrel rendelkező illetékes miniszterhez.

[38] A bíróság azt is megállapította, hogy az alperes nem járt el jogellenesen, amikor nem mérlegelte a felperes szolgálati beosztásban tartását.

[39] A bíróság rögzítette, hogy az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 20. § (3) bekezdése tartalmazza, miszerint, ha a biztonsági kockázat alapján a szolgálati jogviszony megszüntetése indokolt, de a biztonsági szakvélemény ténymegállapításaival szemben, az érintett panasszal élt, és a szakvélemény ténymegállapításai egyéb módon nem tisztázhatóak, a szolgálati viszony megszüntetését annak elbírálásáig el kell halasztani. A BM rendelet ezen rendelkezése magasabb rendű jogszabályba, az Nbtv. 72/D. § (2) bekezdésébe ütközik, így az nem alkalmazható. Az Nbtv. 72/D. § (2) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az előterjesztett panasznak a Hatóság1 ellenőrzés alapjául szolgáló jogviszony 71. § (4) bekezdése, illetve 2/B. § (8) bekezdése alapjául szolgáló megszüntetésére nincs halasztó hatálya.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[40] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

[41] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes kereseti kérelmének történő helyt adást. Másodlagos fellebbezési kérelme szerint, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte új eljárásra és új határozat hozatalára. A felperes harmadlagosan a 430.000 forint elsőfokú perköltség mérsékelését kérte 70.000 forintra.

[42] A felperes a fellebbezésében előadta az elsőfokú ítélet megalapozatlan, jogszabálysértő, iratellenes, a tényállás hibás, hiányos és az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre jutott, a döntése okszerűtlen.

[43] A felperes előadta, már az elsőfokú eljárás során rávilágított arra, hogy a tanúvallomások során ellentmondások merültek fel, melyet az elsőfokú bíróság nem oldott fel. Hivatkozott arra, hogy az Alperes1 parancsnoka úgy nyilatkozott a tanúvallomásában, hogy a Hatóság1 kockázattal kapcsolatban semmilyen adat, tény senkinek nem juthat a birtokában, ily módon a felperest sem lehet a részletekről tájékoztatni, magát a szerv1 elnököt sem, ő sem ismerte a szakvéleményt. Ezen tanúvallomást értékelve, nyilvánvalóan a jogszabályban rögzített jogorvoslati lehetőség sem valósult meg a felperes részére.

[44] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta részletesen a humánigazgatási tárgyú szabályokról szóló 56/2012. (XI.22.) BM rendelet vonatkozó részeit. Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a BM rendelet 20. §-ával, így a jogszabálysértést nem vette figyelembe. Nyilvánvaló, hogy az Alperes1 parancsnoka semmiféle mérlegelési tevékenységet nem végzett a felperes szolgálati beosztása tartása tekintetében.

[45] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a diszkrimináció tilalmának megsértése körében előadott alperesi ellentmondásos iratcsatolásokkal és nyilatkozatokkal sem foglalkozott. Az hivatali Hivatal ugyan megküldte a Hatóság1 szakvéleményhez kapcsolódó tájékoztató levél másolatát, amely ellentétben áll az alperesi nyilatkozatokkal az alperes vezetőjének tanúvallomásával. A tájékoztató levélben mindösszesen arról van szó, hogy csak a minősített adatokat nem lehet közölni, amelyre vonatkozóan a Hatóság1 kockázat fennáll.

[46] A felperes az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett előadását. Hivatkozott arra, hogy a Hatóság1 kockázat megjelölése során nem derült fény arra, hogy mi volt az a konkrét körülmény, amely miatt a felperes jogviszonya megszüntetésre került. E körben figyelembe kellett volna venni az 56/2012. (XI.22.) BM rendeletben foglaltakat. Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a jogviszonyt megszüntető határozat nem tartalmazza a megszüntetéshez vezető körülményeket, annak okszerűsége, valósága és világossága nem állapítható meg.

[47] A felperes e körben hivatkozott a Kúria Mfv.III.10.351/2019. számú részítéletére. A Kúria ezen részítéletében ellentétes döntést hozott az elsőfokú bíróság ítéletével. A határozat konkrétan kimondta, hogy „a világos indokolás követelményének nem felel meg, mert a Hatóság1 kockázatra, illetve kifogásolható életvitelre való hivatkozás nem feleltethető meg az indok összefoglalható módon történő megjelölési kötelezettségének.”.

[48] A másodlagos kereseti kérelem kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a nyilvánvaló tény, hogy a szakszervezet által küldött leveleket a munkáltatónak ismernie kellett. A 111 levél tulajdonképpen névsor is volt az alperes munkavállalói szakszervezethez való tartozásához.

[49] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a jogorvoslati lehetőségről történő kioktatás elmaradását, amelyet az egyenlő bánásmód követelményének és a joggal való visszaélés tilalmának megsértése körében kellett volna megtennie. Ugyanakkor az alperes nem küldött tájékoztatást az hivatali hivatal részére, hogy elvégezte a mérlegelést a felperes munkaviszonyának megszüntetése kapcsán.

[50] A diszkrimináció tilalmának megszegésével kapcsolatban előadta, hogy igazolásra került, hogy ténylegesen hivatali munkarendbe 2016. januárjában felperessel együtt 5 fő került, ebből 1 fő azért, mert akkor vették fel, a többiek saját kérésükre kerültek hivatali munkarendbe. Egyedül a felperes volt az, akit az alperes önkényesen hivatali munkarendbe tett, diszkriminálva őt. Ezen diszkriminációt folytatva került sor a felperes jogviszonyának megszüntetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletben sem indokolta meg azt, hogy az alperes mivel és hogyan bizonyította azt, hogy nem sértette meg az diszkrimináció tilalmát.

[51] A harmadlagos kereseti kérelem körében előadta, hogy írásban kellett volna a jogorvoslati kioktatást megtenni az alperesi előjáróknak az Nbtv. 72/D. § (1) bekezdése alapján. E körben hivatkozott a 20/2005. (V.26.) AB határozatra is.

[52] Hivatkozott arra, hogy az alperes által beterjesztett irat a miniszterhez felterjesztendő panasz volt, amely során figyelemmel kellett volna lenni arra, hogy az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 47. §-a kőgensen rendelkezik a tartalmi elbírálásról, a kötelező áttételről.

[53] A felperes a perköltség vonatkozásában előadta, hogy azt az elsőfokú bíróság túlzott mértékben állapította meg. Az alperesi beadványok esetében nem a jogi képviselő volt az előterjesztő, hanem minden esetben a nem jogi képviselőként eljáró törvényes képviselő, azaz tanúsogy. dandártábornok. E körben kérte az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összegét csökkenteni, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952.évi III. törvény (Pp.) 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettséget.

[54] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a felperes nem fejtette ki részletesen, hogy milyen módon jutott arra a következtetésre, hogy az alperest megillető perköltséget mérsékelt összegben kell megállapítani. Az eljárás 6 éve folyik, ezen időszak alatt számos tárgyalás megtartására került sor, illetve a felek tetemes mennyiségű beadványt készítettek. Az alperes a saját nyilvántartása szerint 24 beadványt terjesztett elő, amelyek döntő részben érdemi nyilatkozat és összetett adatszolgáltatás volt. Az alperesi beadványok előkészítését minden esetben a jogi képviselőként eljáró kamarai jogtanácsos végezte. A beadványokat a költségvetési szerv belső kiadmányozási rendjének megfelelően a szerv vezetője, mint az alperes törvényes képviselője írta alá, a költségvetési szerveknél kialakult gyakorlattal egyezően. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-át és az alperest megillető perköltséget helytállóan állapította meg.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

[55] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[56] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, helytálló terjedelemben indokolta. Döntésével, annak indokaival egyetértett, ezért azt a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[57] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[58] A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (Hszt.) 54. § (1) bekezdése kimondja, ha a hivatásos állomány Hatóság1 ellenőrzés alá eső szolgálati beosztást betöltő tagjával szemben a Hatóság1 ellenőrzés során Hatóság1 kockázatot állapítottak meg, és a Hatóság1 ellenőrzés alá jogviszony fenntartását a Hatóság1 ellenőrzés tárgykörét szabályozó törvény szerint arra feljogosított személy nem hagyta jóvá, a hivatásos állomány tagját, a Hatóság1 ellenőrzés alá eső szolgálati beosztásból azonnali hatállyal fel kell menteni.

[59] A Hszt. 330. § (1) bekezdése értelmében az 54. § alkalmazása helyett az Alperes1 hivatásos állománya tagjának a szolgálati viszonyát felmentéssel meg kell szüntetni, ha a Hatóság1 ellenőrzése során Hatóság1 kockázatot állapítottak meg, kivéve, ha a Hatóság1 ellenőrzés tárgykörét szabályozó törvény szerint arra feljogosított személy a Hatóság1 ellenőrzés alá eső jogviszony fenntartását jóváhagyta.

[60] A Hatóság1 szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (Nbtv.) 71/C. § (1) bekezdése szerint a Hatóság1 ellenőrzés során megszerzett információk és adatok alapján a Hatóság1 szolgálat biztonsági szakvéleményt készít.

[61] Az Nbtv.71/C. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a szakvélemény tartalmazza a jogorvoslati jogosultságról történő tájékoztatást.

[62] Az Nbtv. 72/D. § (1) bekezdése szerint a Hatóság1 ellenőrzés alá eső személy

- a) a biztonsági szakvéleményben szereplő, általa valótlannak tartott megállapításokkal;
- b) a biztonsági szakvéleményben megállapított kockázati tényezővel, valamint
- c) az általa kezdeményezett felülvizsgálati eljárás elrendelésének elutasításáról szóló döntéssel szemben a kézhezvételtől számított 15 napon belül panasszal élhet a Hatóság1 ellenőrzést végző, a Hatóság1 Szolgálat a főigazgató útján a miniszternél.

[63] A felperes az Alperes1 hivatásos állományú tagja volt, így az ő jogviszonya kapcsán a Hszt. speciális 330.§ (1) bekezdésében meghatározottakat kell alkalmazni, szemben a Hszt. 54. §-ában foglalt általános szabályokkal szemben.

[64] Az Nbtv. 71. § (2) bekezdés b) pontja alapján a Hszt. 330.§ (1) bekezdése szerint „arra feljogosított személy” felperes esetében az szervi Elnöke volt. A speciális szabályok indoka az, hogy az Alperesi esetében nincs lehetőség másik Hatósággal ellenőrzéshez nem kötött szolgálati beosztás felajánlására. A Hszt. 330. § (1) bekezdése az Alperesi hivatásos állományú tagjára vonatkozóan kötelezettséggként írja elő a szolgálati jogviszony felmentéssel való megszüntetését arra az esetre, ha Hatósággal ellenőrzés során Hatósággal kockázatot állapítottak meg és az erre feljogosult személy a jogviszony fenntartását nem hagyta jóvá. A fentiekre tekintettel a szolgálati viszony felmentéssel való megszüntetése az Alperesi hivatásos állományú tagjánál egy önálló indok, amely önmagában elégséges, valós és okszerű indokát képezheti az Alperesi hivatásos állományú tagja szolgálati viszonya felmentéssel való megszüntetésének.

[65] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felmentés indoka világos, valós és okszerű volt.

[66] Megalapozatlan a felperes azon hivatkozása, miszerint a jogszabályban rögzített jogorvoslat nem valósult meg.

[67] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy maga a felperes hivatkozott a fellebbezésében arra, miszerint az Alperesi parancsnoka úgy nyilatkozott, hogy a Hatósággal kockázattal kapcsolatban semmilyen adat, tény senkinek nem jutott a birtokába, így módon a felperest sem lehetett a részletekről tájékoztatni, míg magát a szervi elnököt sem, ő sem ismerte a szakvéleményt. Az hivatali Hivatal az átiratában egyértelműen megtiltotta a Hatósággal kockázatról szóló bármilyen adat, tény közlését a felperessel, így a munkáltató jogszerűen járt el, amikor arról nem tájékoztatta a munkavállalót.

[68] A munkáltató jogszerű eljárást alátámasztja az Nbtv. A 71/C.§ (2) bekezdése, amely kimondja, hogy a Hatósággal szolgálat a biztonsági szakvéleményben megjelöli azokat a minősített adatokat, amelyekről a Hatósággal ellenőrzés alá vont személy nem tájékoztatható. Figyelemmel arra, hogy a szakvélemény nem volt közölhető a felperessel, így nyilvánvalóan az a jogorvoslati lehetőségre is kiterjedt. De a lefolytatott bizonyítási eljárás során az alperes bizonyította, hogy szóban tájékoztatta a felperest a jogorvoslati lehetőségről.

[69] A felperes az Nbtv. 72/D. § (1) bekezdésére hivatkozással, jogorvoslattal, panasszal élhetett volna, ám ezt nem tette meg, így saját mulasztása következményeit nem háríthatja át a munkáltatóra.

[70] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a tanúk vallomását. A tanúk egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy a felperes részére a jogorvoslati kiiktatás megtörtént, a felperes jegyzetelhetett is. Maga a felperes idézte a fellebbezésében, hogy tanú6 tanú előadta, hogy a jogorvoslattal kapcsolatos rendelkezés szó szerint felolvasásra került a felperes részére. A szóbeli tájékoztatás az alábbiakat tartalmazta: „Amennyiben alaptalannak tartja a „biztonsági szakvéleményben” rögzített kockázati tényezőt, az 1995. évi CXXV. törvény 72/D. § (1) bekezdés alapján panasszal élhet a Hatóság1 ellenőrzést végző Hatóság1 Szolgálat főigazgatója útján a belügyminiszternél, illetve ezt követően az szerv1 Hatóság1 Bizottságánál”.

[71] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes 2016. április 5-én kelt szolgálati panaszában kérte a szolgálati jogviszonyát megszüntető parancs hatályon kívül helyezését. A szolgálati panaszt elutasító határozat hangsúlyozta, hogy az Alperes1 hivatásos állományú tagja esetében a kockázati tényező megállapítása a törvény kógens rendelkezése alapján mindenfajta mérlegelési lehetőség nélkül, a hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetésével jár. A határozat szerint a szolgálati jogviszony megszüntetése objektív okokból történt a Hszt. 330. § (1) bekezdése alapján.

[72] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint amennyiben a BM rendelet magas rendű jogszabályba, azaz az Nbtv. 72/D. § (2) bekezdésébe ütközik, így nem alkalmazható az irányadó jogszabályi hierarchia folytán. Ennek kapcsán nem fogadható el a felperes fellebbezési kérelme, miszerint a bíróság a BM rendelet alapján, annak ellentmondásossága folytán nem vizsgálta a BM rendeletben foglaltakat. Éppen ellenkezőleg az elsőfokú bíróság indokát adta annak, hogy miért az Nbtv. irányadó rendelkezéseit alkalmazta a BM rendelettel kapcsolatban.

[73] Nem fogadható el a felperes fellebbezése az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 20. §-ára hivatkozással, figyelemmel arra, hogy a Hatóság1 kockázati szakvéleménnyel kapcsolatban jogorvoslati lehetőséggel nem élt, annak ellenére, hogy arról kiiktatta őt a munkáltató.

[74] Megalapozatlan a felperesnek azon hivatkozása, hogy az hivatal1 Hivatal tájékoztató levelében foglaltak szerint a tilalom nem az egész szakvéleményre vonatkozik, csak azokra az adatokra, amelyekre a Hatóság1 kockázat fennáll. Az hivatal1 Hivatal egyértelműen rögzítette, hogy a Hatóság1 szakvéleményben foglalt adatokról nem kaphat a felperes tájékoztatást, kizárólag a jogorvoslati lehetőségről. Figyelemmel arra, hogy az hivatal1 Hivatal egyértelműen közölte, hogy a Hatóság1 szakvéleményben foglaltak nem kerülhetnek közlésre, ezért megalapozatlan a felperesnek az elsődleges kereseti kérelem folytán tett előadása, miszerint jogellenesen járt el a munkáltató, mivel nem közölte vele, hogy milyen indokok miatt került megszüntetésre a jogviszonya. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan nem is tárhatta fel a megszüntetéshez vezető körülményeket, mivel a felperes jogviszonya objektív okok folytán szűnt meg.

[75] A felperes tévesen hivatkozott a Kúria Mfv.III.10.351/2019/10. számú „precedens” részítéletére, figyelemmel arra, hogy abban az adott esetben a munkavállaló nem az Alperes1 tagja volt, így az ő vonatkozásában a Hszt. 54. § -át alkalmazni lehetett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hivatkozott kúriai ítélet a jelen perre nem alkalmazható, eltérő a tényállás, és más jogszabályi rendelkezések az irányadóak.

[76] Az elsőfokú bíróság valóban nem indokolta meg, azon álláspontját, hogy a Kúria ezen ítéletét miért nem vette figyelembe, de ez nem tekinthető lényeges eljárási szabálysértésnek. A másodfokú bíróság e körben hivatkozik a 30/2014. (IX.30.) AB határozatban foglaltakra, miszerint a bíróság indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron is kötelező erővel történő értelmezése egyéb iránt a bíróságok feladata.

[77] A felperes másodlagos kereseti kérelmével kapcsolatban, mely a felperes védett tulajdonságával kapcsolatos diszkrimináció vonatkozásában merült fel, a másodfokú bíróság az alábbiakat állapította meg:

[78] A Hszt. 1. számú melléklete szerint a munkáltató nem vezethet nyilvántartást, tehát nem kezelhet adatot a dolgozók érdekképviseleti hovatartozására. A Hszt. 1. számú melléklete sorolja fel a személyügyi nyilvántartás körét, amelyek között a szakszervezethez tartozás nem szerepel. A munkavállaló szakszervezeti tagsága hovatartozása olyan személyhez fűződő lényeges adat, amelyről a munkáltató nyilvántartást nem vezethet.

[79] Sem a szakszervezet, sem a felperes nem jelentette be a felperes szakszervezeti tagságát, e körben tényállítást nem is terjesztett elő a felperes. Csupán arra hivatkozott, hogy a munkáltatónak az esetleges levelezésekből, büntetőeljárásból és egyéb ügyekből tudomással kellett arról bírnia, hogy ő szakszervezeti tag. Az elsőfokú bíróság konkrét kérdésére pedig úgy válaszolt, hogy a szakszervezeti tagsága körében konkrét felperesi tevékenységet nem tudott megjelölni.

[80] A felperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy akár a szakszervezet, akár ő bejelentette a szakszervezeti tagságát a munkáltató felé, mely eredményre nem vezetett.

[81] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a bejelentési kötelezettséget nem bizonyítja, hogy a szakszervezet által megküldött levelek (111 fő szakszervezeti tagnak küldött levél) is megalapozza, hogy a munkáltató tudomással bírt a felperes szakszervezeti tagságáról.

[82] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a munkáltató nem szerzett tudomást a küldemények tartalmáról, a küldemények továbbításában a munkáltatói jogkört vagy részjogkört gyakorló eljárók nem vettek részt. Az alperes azon állítását, miszerint ezek a levelek felbontás nélkül kerültek továbbításra a címzett részére, az Alperes1 Iratkezelési Szabályzatáról szóló 12/2003. Parancsnoki Intézkedést 133. pontja szerint, a felperes nem vitatta.

[83] A felperes a másodlagos kereseti kérelem kapcsán szintén hivatkozott a minősített adatokról szóló lehetőség körében keletkezett sérelméről. A másodfokú bíróság e körben az elsődleges kereseti kérelem kapcsán már kifejtette részletes álláspontját. Kiemeli ugyanakkor azt, hogy a munkáltató a szakvéleményből nem válogathatta ki, hogy melyek a minősített adatok és melyek nem, figyelemmel arra, hogy az hivatali Hivatal tájékoztatása szerint semmilyen adatot nem közölhetett a munkavállalóval.

[84] A fentiek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a felperest a szakszervezeti tagsága vonatkozásában sérelem nem érte, így a munkáltató bizonyította, hogy nem követett el hátrányos megkülönböztetést a felperessel szemben.

[85] A hivatali munkarenddel kapcsolatban az elsőfokú bíróság részletes bizonyítási eljárást folytatott le. E körben megállapította, hogy a felperessel együtt mindösszesen 6 fő került át nappali (hivatali) munkarendbe, és a munkarend változtatásokra szolgálati érdekből került sor, melyet a tanúk vallomása is alátámasztott. A meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapítható volt, hogy 3 személy saját kérésére került át. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta, hogy az alperes szolgálati érdekből szervezte át a munkarendet és tartotta szükségesnek további hat munkavállaló nappali munkarendben való áthelyezését 2016. januártól.

[86] A másodfokú bíróság egyetértett, hogy a felperes nappali munkarendbe való kijelölése, valamint később a szolgálati viszonyának megszüntetése között, semmilyen oksági összefüggés nincs. A jogviszony megszüntetés valódi oka, nem a felperes szakszervezeti tagsága volt, hanem az, hogy vele szemben Hatóság1 kockázatot állapítottak meg és az arra jogosult személy az szervi Elnöke nem járult hozzá a jogviszonya fenntartásához.

[87] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes hivatkozott szakszervezeti hovatartozásával kapcsolatban, figyelemmel arra, hogy a bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, a munkáltató nem alkalmazhatott vele szemben hátrányos megkülönböztetést. A munkáltató pedig ezen állítását bizonyította, így a felperes ezen fellebbezési hivatkozása is megalapozatlan.

[88] A felperes harmadlagos kereseti kérelme a joggal való visszaélés vonatkozásában a másodfokú bíróság álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott.

[89] E körben a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a jogorvoslati tájékoztatás azért nem az Nbtv. 71/C. § (1) bekezdése szerint történt, mert a Hatóság1 szakvélemény szó szerint kimondta, hogy „az ellenőrzött személy kizárólag a kockázati tényezők megállapításáról kaphat tájékoztatást”.

[90] A meghallgatott tanúk vallomása és az elsőfokú eljárás során beszerzett iratok kapcsán megállapítható volt, hogy a Hatóság1 szakvélemény nem volt közölhető a felperessel, kizárólag a kockázati tényező fennálltáról kaphatott tájékoztatást. Az alperes az irányadó jogszabályi rendelkezések szerint járt el, amikor a Hatóság1 szakvéleményt a jogorvoslati tájékoztatást követően sem közölhette a felperessel. A jogorvoslatról azonban szóban közlést kapott.

[91] A felperes 2016. április 15-én nyújtott be szolgálati panaszt a felmentéssel kapcsolatban, ahol szó szerint idézi az Nbtv. 72/D. § (1) bekezdését. A felperesnek 2016. április 18-ig lehetősége lett volna a Hatóság1 szakvéleménnyel szemben panasz benyújtására. E körben ki kell emelni, hogy a felperes jogi képviselőjét ellátó szakszervezet meghatalmazásának kelte 2016. április 8. A szakszervezet korlátlan képviselői joggal rendelkezett az hivatal1 Hivatal által lefolytatott eljárás kapcsán is, a szolgálati panasz tartalmából igazolhatóan tisztában volt a szakvélemény megállapításai elleni jogorvoslati mibenlétéről. Ennek ellenére sem a felperes, sem az őt képviselő szakszervezet nem nyújtott be panaszt a Hatóság1 szakvéleménnyel kapcsolatban.

[92] A meghallgatott tanúk egybehangzóan előadták, hogy a felperes részére felolvasásra került a jogorvoslati tájékoztatás és a peres iratok között fellelhető 14/T/1. szám alatti irat is ezt igazolja. Rákérdeztek arra is, hogy a jogorvoslattal kapcsolatban van-e bármilyen kérdése a felperesnek, de nem volt.

[93] E körben megállapítható, hogy az alperes nem gyakorolta rendeltetésellenesen a jogait, azaz a felperesnek a joggal való visszaélésre való hivatkozása megalapozatlan.

[94] Nem bizonyított a felperes azon állítása sem, hogy az Alperes1 parancsnoka olyan tartalmú előterjesztést tett az szerv1 Elnöke felé, hogy a felperes jogviszonyának fenntartását nem igazolja. Az alperes csatolta az Alperes1 parancsnokának felterjesztését az szerv1 részére. Az irat tartalma szerint az Alperes1 parancsnokának mérlegelése, véleménye

csupán a Hszt. 330. § (1) bekezdését és az Nbtv. törvény 71. § (2.b) és 71. § (4) bekezdését tartalmazta. Egyéb javaslatot nem tett az Alperes1 parancsnoka.

tanú5 tanú pedig a meghallgatása során elmondta, hogy nem mérlegelte a felperes jogviszonyának a fenntartását, mivel ilyen jogköre nem volt. A törvény alapján az szerv1 Elnöke mérlegelhetett és dönthetett, így véleménynyilvánítás nélkül terjeszthette fel a szerv1 elnöknek a döntéshozatalra a kérdést. E körben megalapozatlan a felperesnek az 56/2012. (XI.22.) BM rendelet 47.§-ára vonatkozó hivatkozás a tartalmi elbírálásról.

[95] A felperes előadása a perköltség vonatkozásában is megalapozatlan.

[96] Az elsőfokú bíróság a perköltség összegét mérlegeléssel helytállóan állapította meg. Az elsőfokú bíróság valóban nem fejtette ki részletesen, hogy mely tényezők figyelembevétele alapján állapította meg a perköltséget.

[97] A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése szerint a munkadíj összegét a bíróság mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a perköltség meghatározásánál figyelembe kell venni a következő szempontokat. A jelen eljárás azonban 6 éve folyik, melynek során egy hatályon kívül helyezés történt. Ezen időszak alatt számos tárgyalás megtartására került sor, melynek során mindkét fél jelentős mennyiségű beadványt terjesztett elő. Az alperes saját előadása szerint 24 beadványt nyújtott be, melynek döntő részben érdemi nyilatkozat és összetett adatszolgáltatás volt.

[98] A Pp. 80. §-a kimondja, hogy a perköltség a félnél – a perben vagy azt megelőzően – a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség, ideértve a bíróság előtt történő megjelenéssel szükségképpen felmerült keresetkiesést is. Az alperest a per során jogi képviselő is képviselte és az alperesi beadványok szerint minden esetben az előkészítést a jogi képviselőként eljáró kamarai jogtanácsos végezte. A beadványokat a költségvetési szerv belső kiadmányozási rendjének megfelelően a szerv vezetője, mint az alperes törvényes képviselője írta alá. Ennek következtében téves a felperes azon fellebbezési hivatkozása, hogy a beadványokat nem jogi képviselő készítette. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a perköltség vonatkozásában is.

Záró rész

[99] A megismételt fellebbezési eljárásban pernyertes alperes perköltség iránt nem terjesztett elő igényt, ezért a bíróság a perköltség tárgyában való határozathozatalt mellőzte a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján.

[100] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult a költségmentességről a bírósági eljárásban szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-a és 14.§-a alapján, így a le nem rótt illetéket az állam viseli.

[101] A másodfokú bíróság az ítéletet a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[102] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§-a zárja ki.

Budapest, 2022. június 16.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró